

**Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro
singulis Anni diebus**

Complectens Aprilem, Majum, Junium

Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies Ascensionis Domini.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60514](#)

Cur ergo vagaris, quærendo bona ani- Majus.
mæ tuæ, quære nūplex bonum, in quo
sunt omnia bona, & tibi sufficit. *Anselm.*
C. I. 25. Prof.

FESTUM

Ascensionis Domini Nostri.

I.

MYsterium Ascensionis mysterium est separationis. Christus Dominus, cùm terram relinquit, invitat nos ad eam pariter relinquendam. Unde sic Apostolus concludit. *Si consurrexisti cum Christo, quæ sursum sunt, quærite, ubi Christus est, in dextera Dei sedens: quæ sursum sunt, sapite,* *Colo. 3. 1.*
non quæ super terram. Spiritus Christiani spiritus separationis est: omnia eò nos dirigunt. Si Servator noster in Cælum ascendit, id eò factum est, ut discipulos suos ab amore nimis naturali, quo in i-
psius ferebantur humanitatem, separaret. Si spiritus sanctus super eos è cælo descen-
dit, id factum est, ut eos terram fastidire doceret. Sic primi Christiani à mundo pe-
nituit soluti terram intuebantur, veluti via-
tores, & advenæ, ut proin mundus ipsis exilijs esset locus: corpus suum carcerem

M 5

repu-

Majus.

reputabant, & inter perpetuos gemitus
præstolabantur, dum ex hac misera capti-
vitate liberi evaderent. Hic erat com-
munis veris Christianis animi sensus.
Sumusne etiam nos sic animo comparati?
nos, qui terræ adhærescimus, quasi æter-
nū in ea commoraturi? an non mihi ti-
mendum, ne cælo veluti peregrinus ha-
bear; quippe qui terræ adeò affixus sum,
ac si ea mihi vera patria foret?

II. Mysterium Ascensionis mysterium
est desiderij; Christus Dominus in Cælum
ascendens nos invitat ad se desiderijs sal-
tem nostris eò sequendum. Ipse est illa
Deuter. 32. aquila, quæ, ut scriptura loquitur, sese
elevans nos veluti pullos suos ad volandum
illuc provocat. Ubi est thesaurus noster,
ibi & cor nostrum esse debet. Christus
unicus noster thesaurus in cælo est; itaque
& cor nostrum ibi esse debet. Christus
Dominus caput est, cuius nos membra su-
mus: itaque separationem ab ipso, veluti
statum nobis violentum, & crudelem a-
versari, vitamque hanc ut mortem ali-
quam cum dolore, & tædio tolerare debe-
mus, idcirco, quod unionem cum ipso,
qui amoris nostri centrum, & vera vita est,
impediat, vel certè retardet: dicamus
proin sine intermissione cum Apostolo;

pt.

Vivere mihi Christus est, & mori lucrum. Hac Majus,
enim ratione cum Christo, qui vera est vi-
ta, conjungar. Suntne hi animi tui sen-
tus? si tales non sunt, signum est, te Chri-
stum aut languide, aut penitus non amare.

Philip. 1. 21

III. Mysterium Ascensionis nobis spei,
& confidentiae mysterium est. Si Chri-
stus ad Cælum ascendit, factum id est, ut
viam illuc nobis sterneret, & aditum a-
periret: *Ego vado, inquit, parare vobis lo-*
cum. Is caput nostrum est: felicitati proin
ipsius deforet aliquid, nisi denuò mem-
bris suis jungeretur. Ipse est Iosephus il-
le, qui, cum in Ægypto regnaret, & pro-
pterea felix esset, felicitatem hanc suam
priùs esse absolutam non credebat, quām
fratres sui ejus testes, & socij essent.
Sic in cæna Patrem suum hunc in modum
alloquitur: *Volo, ut, ubi ego sum, & illi sint*
mecum. Qui dicit *volo*, loquitur ut Domi-
nus. Potestne voluntas omnipotentis
effectu suo frustrari? affert hujus rei ratio-
nem; ideo, inquit, ut gaudium meum sit
plenum: ut ostendat perfectum non fore,
nisi discipuli ejusdem secum participes es-
sent. Quod tunc petiit pro discipulis
ad dexteram Patris sedens, id ipsum quo-
tidie pro nobis petit, inquit Apostolus.
Potestne fieri, ut mediator adeò potens
non

Io. 14. 2.

Io. 17. v. 24.

Majus.

non exaudiatur? potestne fieri, ut aeternum felices non simus?

Utere praxi S. Ignatij, qui Cælum intuitus saepius exclamabat: quam sorbet mihi terra, cum Cælum aspicio!

Quæ sursum sunt quærите, ubi Christus est in dextera Dei sedens. Colos. 3. 1.

Qui non gemit, ut peregrinus, non gallabit, ut civis. August.

FESTUM PENTECOSTES.

De Causis Descensus Spiritus Sancti.

I.

PRIMA ratio, quæ Deum movit ad mitigandum nobis spiritum sanctum suum, est ipsius bonitas. Bonitatis proprium est se communicare, & bonitatis infinitæ infinitè se communicare. Id Deus praestitit, dum proprium nobis filium donavit. An non contentos esse nos oportuisset? sed Deus hoc non contentus, ubi donis suis nos cumulavit, fontem insuper donorum suorum, nimirum spiritum sanctum dare nobis voluit. Potuitne Deus, licet infinitè dives sit, plus nobis donare? A nobis non exigit, nisi modicam dispositionem. At qua-